

ת"פ 13896/01/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מרדכי מנג'ם, אורן לוי - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

26 ספטמבר 2017

ת"פ 13896-01-16 מדינת ישראל נ' מנג'ם(עציר) ואח' בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואלי-מאייר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת
נגד
1. מרדכי מנג'ם
2. אורן לוי - נוכח - הנאשמים ע"י ב"כ עוה"ד ליביו לופן - נוכח

גזר דין
(נאשם 2)

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, קֶשֶׁר הנאשם 2 (לשם הנוחות, בגזר דין זה יכונה הנאשם 2 "הנאשם") קֶשֶׁר עם הנאשם 1 לביצוע עבירת עוון.

ביום 03.01.2016 בסמוך לשעה 11:35, משך המתלונן, יליד 1932, מסניף בנק באשקלון את קצבת הזקנה שלו, על סך 4,000 ₪. המתלונן הכניס את הכסף לתוך מעטפה, שאותה הכניס לכיס מכנסיו השמאלי, והחל ללכת לכיוון רחוב שסמוך לבנק. במעמד זה, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשמים בצוותא חדא ברכב לרחוב האמור, החנו אותו, והחלו ללכת בנפרד זה מזה על המדרכה הלוך ושוב, וזאת כדי לזהות את קורבנותיהם.

בסמוך לכך, הבחין הנאשם 1 במתלונן הולך הליכה איטית ברחוב, הלך אחריו, השיגוהו והחל לשוחח עימו באמתלה של מתן תרומה, וזאת כשהנאשם מתהלך בקרבתם הלוך ושוב. במועד ובמעמד האמורים, הציע הנאשם 1 למתלונן תרומה על סך 100 ₪, אך טען כי יש ברשותו שטרות של 200 ₪ בלבד. בסמוך לכך, קרא הנאשם 1 לנאשם וביקש הימנו סך של 100 ₪ כדי להעבירם כתרומה למתלונן. עוד במעמד זה, ביקש הנאשם 1 מהמתלונן לברך את הנאשם, אולם לא לעיני כל אלא באזור סמוך ומבודד. וכך, הנאשמים התלוו בצוותא חדא למתלונן לפינה מבודדת, וכאשר האחרון הניח את ידו על ראשו של הנאשם על מנת לברכו, ובעוד הוא מברך את הנאשם, גנב הנאשם 1 את קצבת הזקנה שלו מכיסו. בהמשך, הנאשמים נמלטו בכך שנסעו ברכבם לקריית גת, שם הם נתפסו בעודם מחזיקים סך של 4,690 ₪.

2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **גניבה**, לפי סעיפים 383 ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**קשירת קשר לביצוע עוון**, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר

עמוד 1

בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו 4 תסקירים מאת שירות המבחן, ובסופם המלצה להשית עליו צו מבחן וצו של"צ. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, וזאת מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, שהתקבלה ביום 12.12.2016, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות במגבלות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם; על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם, ובכלל זה הפנתה לגילו המתקדם של המתלונן (הוגשה תמונתו - סומנה ת/3), לתחכום, ולגובה הסכום שנגנב. לאור אלה, נטען כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם (הוגש גילון רישום פלילי - סומן ת/2) ומשנטען כי שיקולי השיקום במקרה זה צריכים לסגת מפני שיקולי ענישה אחרים, עתרה באת כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

7. מנגד, ההגנה טענה כי מעשיו של הנאשם מינוריים בהשוואה לאלו של הנאשם 1, והפנתה לתסקירי שירות המבחן ולהליך הטיפול שהנאשם נוטל בו חלק, כמו גם לנסיבות חייו המורכבות. בהמשך, נטען כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון צריך לנוע בין מאסר מותנה לבין 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. לבסוף, בא כוח הנאשם ביקש לבכר את שיקולי השיקום, לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהימנע משליחתו של הנאשם אל מאחורי סורג ובריח.

8. הנאשם התנצל על מעשיו, הביע חרטה ומסר כי מוכן לפצות את המתלונן. לדבריו, כיום הוא נמצא "במקום אחר", החל לעבוד לפרנסתו (הוצגו תלושי שכר - סומנו נ/1), ומצליח להיתרם מההליך הטיפולי שאותו הוא עובר.

9. למען שלמות התמונה, יצוין כי עניינו של הנאשם 1 טרם נסתיים, והוא קבוע לשמיעת טיעונים לעונש.

דין והכרעה

10. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ולאחר מכן יגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען,

במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הינם שמירה על קניינו של הפרט, וכפועל יוצא מכך על סדר חברתי תקין (ראו, למשל, דנ"פ 2334/09 **ישראל פרי נ' מדינת ישראל**, פ"ד סד(3) 502 (2011)). כמו כן, יושם נא לב כי העבירות בוצעו לאור יום בטבורה של עיר, והרי שבכך פגע הנאשם גם בתחושת הביטחון של הציבור.

13. במקרה הנדון, לנוכח סכום הכסף שנגנב ובעיקר בשים לב לעובדה כי עבירת הגניבה בוצעה נגד קשיש, **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף חומרה גבוהה. כידוע, על החברה להגן ביתר שאת על זקניה, ואילו הפגיעה בהם נתפסת כבעלת כיעור מוסרי גדול במיוחד (ראו ע"פ 1864/11 **עזיז דוידוב נ' מדינת ישראל**, (07.11.2012)). אותו כיעור מוסרי אף מתעצם במקרה הנדון, בשים לב לעורמה שהייתה כרוכה במעשיהם של הנאשם ושותפו, ויפים לעניין זה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן (כתוארו אז) ברע"פ 5066/09 **ירון אוחיין נ' מדינת ישראל**, (22.04.2010):

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של 'וּפְדֵרְתָּ פְּנֵי זָקֵן' (ויקרא י"ט לב')... חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באכלוסיה זו, וכל זאת ברוח הפסוק 'אַל-תְּשַׁלְּכֵנִי, לַעַת זָקְנָה; כְּכֹלֹת פְּחִי, אַל-תַּעֲזָבֵנִי' (תהילים ע"א, ט').".

14. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בולטת בחומר ההתרה, כאמור, העובדה שהנאשם ושותפו בחרו להם כקורבן אדם קשיש, המצוי בעשור התשיעי לחייו. ברי כי לא כל קשיש הינו חסר ישע, אולם ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים אותנו כי בכל מקרה כוחו של הקשיש אינו ככוחו של אדם צעיר, וכי יקשה עליו להתגונן מפני הגנב או לרדוף אחריו (ראו עניין דוידוב שאוזכר לעיל).

עוד ולחומרה, נתתי דעתי לעובדה כי אין עסקינן באירוע ספונטני, כי אם מתוכנן מראש, שהרי הנאשם ושותפו קשרו ביניהם קשר לבצע עבירת עוון, הגיעו למקום מבעוד מועד והלכו הלוך ושוב ברחוב במטרה לזהות את קורבנותיהם. יש לשקול את העורמה שבמעשיהם של הנאשמים, אשר בחרו לנצל בציניות ובצורה מכוערת ובזויה את מצבו של המתלונן, עת פיתו אותו לבוא עימם למקום מבודד על מנת שהוא יברכם ויזכה בתרומה של 100 ₪. אך לשם המחשת הנלוזות שבמעשים, ניתן להפנות לעובדה שהנאשם 1 בחר לגנוב את קצבת הזקנה של המתלונן בדיוק ברגע שהוא הניח את ידו על ראשו של הנאשם כדי לברכו. עוד ובהמשך לאמור, שקלתי לחומרה את גובה הסכום שנגנב מהמתלונן, ואת העובדה שהמדובר בקצבת הזקנה שלו, שממנה, כך יש להניח, הוא אמור היה להתקיים במשך חודש שלם.

אף בעובדה שהעבירות בוצעו מתוך קשר ובצוותא חדא יש כדי להוות שיקול לחומרה. שכן, בהשוואה לעבירות שמבוצעות על ידי עבריין בודד, עבירות המבוצעות בחבורה הינן בעלות סיכון גבוה יותר להתגשם, ומנגד סיכולן על ידי רשויות אכיפת החוק הוא בעל סיכוי נמוך יותר (ראו בעניין זה ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, וההפניות שם). עוד במסגרת זו, אציין כי לא אוכל לקבל את טענת ההגנה לפיה היה חלקו של הנאשם מינורי בהשוואה לזה של הנאשם 1. אכן, אמנם היה זה הנאשם 1 שיזם את השיחה עם המתלונן והוא זה שגנב מהבחינה הפיזית את כספו. דא עקא, המדובר בעבירות שבוצעו בצוותא חדא תוך חלוקת תפקידים מוגדרת, ובשעה שמעשיהם של שני הנאשמים כרוכים זה בזה בקשר בל יינתק, כך שבפועל לנאשם חלק ניכר בביצוע העבירות ומעשיו מהווים תנאי בלעדיו אין לביצוע מעשיו של הנאשם 1. עוד יוער, כי אין בכתב האישום המתוקן כל אינדיקציה לכך שהיה זה הנאשם 1 דווקא אשר השפיע על הנאשם לבצע את העבירות.

לבסוף אציין, כי גם בטענתו של הנאשם (בשירות המבחן) לפיה ביצע את העבירות מתוך קושי כלכלי ועל מנת לזכות ברווח כספי קל ומהיר, אין כדי להוות, ולו במעט, שיקול לקולא.

15. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירות הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם דובר בעבירה בודדת של גניבה, ובהיעדר נסיבות מיוחדות לחומרה, הושתו ברגיל עונשים בדמות מאסר מותנה, לעיתים לצד צו של"צ, וכדוגמא ראו: ת"פ (שלום רמלה) 51803-05-14 **מדינת ישראל נ' חנה באסל**, (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 16142-11-14 **מדינת ישראל נ' בהא אלדין אבו רמילה**, (02.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 6350-08-14 **מדינת ישראל נ' דיקלה כהן**, (07.10.2015); ת"פ (שלום רחובות) 27767-03-14 **מדינת ישראל נ' איגור גולדין**, (19.01.2015); ות"פ (שלום ירושלים) 50201-07-13 **מדינת ישראל נ' מוחמד שחאדה**, (23.12.2014).

זו הענישה הנהוגה במקרים שבהם, כאמור, לא נלוו לגניבה נסיבות מיוחדות לחומרה. לעומת זאת, מקום בו דובר במקרים בעלי חומרה מיוחדת - כגון גניבה של רכוש בשווי גבוה או בתחכום ניכר, ביצוע העבירות תוך ניצול יחסים מיוחדים או ביצוע העבירות כלפי אוכלוסיות מיוחדות כמו קשישים או חסרי ישע - כי אז נקבעו, על דרך הכלל, מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות (והושתו עונשים בהתאם, ושהושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם). בעניין זה, ראו למשל ת"פ (שלום קריית גת) 21499-03-15 **מדינת ישראל נ' ישראל אבחסרה**, (23.05.2016), שניתן על ידי מותב זה ושאליו הפנתה המאשימה; ות"פ (שלום קריות) 46615-08-15 **מדינת ישראל נ' תאמר עבד אל חלים**, (10.07.2017) (טרם הפך לחלוט).

כאן גם ייאמר, כי לא התעלמתי מפסק הדין אליו הפנתה ההגנה (יוער, כי על פסק דין זה הוגש ערעור שהתקבל בהסכמת הצדדים, כך שעונשה של הנאשמת הוקל במעט (ראו עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 32440-01-16 **חבר נ' מדינת ישראל**, (11.07.2017)). אכן, בהתייחס לעבירות הגניבה אשר בוצעו גם הן כלפי קשישים שהיו מטופליה של הנאשמת, נקבעו שם מתחמי ענישה המתחילים ממאסר מותנה. לצד אלה, יש להזכיר כי הענישה היא אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן בנסיבותיו ובשים לב למאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). עוד יצוין, כי ממילא השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 3877/16 **פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל**, (17.11.2016); וע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

כאן אף ראוי להזכיר, כי לצד עבירת הגניבה, הורשע הנאשם בעבירה נוספת של קשירת קשר לביצוע עוון, שהעונש המרבי שבצידה הוא שנתיים מאסר.

16. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לעיקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - ובייחוד לאחר ששקלתי את העובדה כי העבירות בוצעה בצוותא חדא, בעורמה, כלפי קשיש המצוי בעשור התשיעי לחייו, והבאתי בחשבון את סכום הכסף שנגנב - סבורתני כי קביעת מתחם העונש הולם שתחתיתו במאסר מותנה לא תהלום את חומרת מעשיו של הנאשם.

אשר על כן, ינוע מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם (ובכלל זה קשירת הקשר לביצוע עוון) בין 3 חודשי מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

17. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט ישקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

18. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וביחד עם הודאת שותפו, אף ייתר את הצורך בהעדתו של המתלונן בבית המשפט. כן נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם קיבל אחריות והביע צער על מעשיו. אם כי, נסיבה אחרונה זו לא תזכה למשקל ניכר, וזאת בשים לב לניסיונותיו של הנאשם - הן בשירות המבחן והן בשלב הטיעונים לעונש בפניי - לצמצם בחלקו, להשליך האחריות על האחר, ובשעה ששירות המבחן התרשם כי הלה מתקשה לקבל על עצמו אחריות מלאה לבחירותיו ומעשיו בעבירות הנדונות. בנוסף, בית המשפט שוקל את הזמן שחלף מאז בוצעו העבירות; את נסיבות חייו של הנאשם, כפי שהן נפרסו בפני שירות המבחן ובפניי בשלב הטיעונים לעונש; את הנזק שעלול להיגרם לנאשם (שעד כה, את כל המאסרים שהושתו עליו ריצה בעבודות שירות) ולמשפחתו (שאותה הוא מפרנס), ככל שייגזר עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח; ואת הנזק שנגרם לו כתוצאה מביצוע העבירות, אשר בא לידי ביטוי במעצרו למשך כחודש מאחורי סורג ובריח, ובהמשך במעצרו בפיקוח אלקטרוני ושחרורו תחת תנאים מגבילים.

עוד לקולא, שקלתי את שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן ואת השתלבותו בהליכים טיפוליים. כך, כמפורט בתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב תחילה בקבוצה טיפולית המיועדת ל"עצורי בית" ובהמשך השתלב בקבוצה נוספת לעוברי חוק מבוגרים. נמסר כי הנאשם הגיע באופן סדיר למפגשי הקבוצה, שיתף באופן פעיל מעולמו ותפיסותיו והיווה קול משמעותי בשיח הקבוצתי. את אלה, כאמור, בית המשפט מוצא לזקוף לזכותו של הנאשם. יחד עם זאת, ייאמר מיד כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה משמעותית בעונשו של הנאשם, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות משליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)). שני השיקולים האחרונים, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון בשים לב לחומרה הרבה שבמעשיו של הנאשם, כפי שפורט קודם לכן.

זאת ועוד, מסקנתי לפיה אין די במקרה הנדון בשיקול השיקום כדי להביא להימנעות מהשתת רכיב של מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח אף מתעצמת בשים לב להתרשמויותיו של שירות המבחן, לפיהן המוטיבציה שמביע הנאשם להשתלב בהליך טיפולי היא מילולית וחיצונית בלבד; הוא נוטה להתייחס בצמצום לחלקיו הבעייתיים; לנאשם דפוסים עברייניים מושרשים שגם אליהם הוא מתקשה להתייחס; הוא נוטה להסביר את הבעייתיות שבמצבו בגורמי שליטה חיצוניים ומתקשה לקבל על עצמו אחריות מלאה; ומתקשה לקבל גבולות חיצוניים. בנוסף, אף ניתן להזכיר כי חרף הנכונות שהביע, הנאשם לא הגיע לשני מפגשים במסגרת הליך גפ"ן (גישור פוגע-נפגע) שנקבעו עבורו, ובהמשך נמצא כלא מתאים להליך זה. לאור כל אלה, נדמה כי לא בכדי העריך שירות המבחן כי הגם אם זו צומצמה, הרי שעודנה נשקפת מהנאשם מסוכנות להישנות התנהגות עוברת חוק, וכי רק בהליך טיפולי ארוך טווח יהיה כדי ליצור שינוי משמעותי באורחות חייו. אשר על כן, כאמור, אמנם בית המשפט ייחס לשיקול השיקום משקל לא מבוטל, אולם שיקול זה יאוזן עם שיקולי הענישה האחרים.

בהמשך לאמור, יצוין כי בית המשפט אף לא מתעלם מהמלצתו העונשית של שירות המבחן. דא עקא, כידוע, המדובר בהמלצה בלבד שבית המשפט איננו מחויב לה. ככלל, שוקל שירות המבחן בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים רחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את

אינטרס הציבור בכללותו (ראו והשוו, למשל, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015)). מה גם, שבזהירות הנדרשת ומבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של השירות, יש לומר כי ההמלצה האמורה, מעבר להתעלמות שבה מחומרת העבירות, אף אמביוולנטית במידה רבה לאמור בגוף התסקירים.

לבסוף, בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי המכביד של הנאשם (ת/2), הכולל 12 הרשעות קודמות (ושתי קביעות אשמה) במגוון רחב של עבירות רכוש, לצד עבירות כגון הצתה, איומים, עריכת הגרלות והימורים אסורים, הפרעה לשוטר, ועוד. למעשה, עברו הפלילי המכביד של הנאשם מלמד אודות אורח החיים השולי שאותו הוא מנהל מאז היה נער, ועל כך שבמאסרים לריצוי בעבודות שירות שהושתו עליו עד כה, לא היה כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

19. לסיכום כל האמור, ולאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות, כפי שנפרס לעיל בהרחבה, ולאחר ששקלתי מצד אחד, את הליך השיקום שהנאשם החל בו את השתתפותו, ואת יתר השיקולים שיש בהם כדי להביא להקלה בעונש; ומצד שני, נתתי דעתי לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, וליתר השיקולים לחומרה - מצאתי כי באיזון הראוי יש לגזור עליו עונש המצוי ברף הבינוני של מתחם העונש ההולם.

20. עוד יצוין, כי בית המשפט ינכה מעונש המאסר שייגזר על הנאשם את ימי מעצרו מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת, ובשים לב לפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (20.04.2016), לא ינוכו מעונש זה ימי מעצרו בפיקוח אלקטרוני (עוד ראו בעניין זה ע"פ 8547/15 **מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה**, (05.06.2016); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 53142-12-16 **זיו רחמימוב נ' מדינת ישראל**, (17.05.2017)). אם כי, כאמור, התקופה בה שהה הנאשם במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, הובאה בחשבון כשיקול לקולא במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

אשר לרכיב הפיצוי, בכתב האישום המתוקן צוין כי כמעט מלוא הסכום נתפס ברשותם של הנאשם והנאשם 1, כך שהדעת נותנת כי סכום זה הושב בסופו של יום למתלונן, והדבר יובא בחשבון בעת קביעת גובה הפיצוי שיושת על הנאשם. כמו כן, בשים לב לכך שהמאשימה לא עתרה להשית על הנאשם קנס, ועל אף שהיה מקום לעשות כן, בית המשפט לא ישים עצמו כקטגור במקום התביעה, ועל כן אמנע מלהשית רכיב זה בענישה.

21. **מכל המקובץ לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **8 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר.**

ב. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.**

ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.**

ד. **פיצוי על סך 1,500 ₪ למתלונן, ע"ת 1.**

הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש, וזאת לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.**

ככל שלא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ו' תשרי תשע"ח, 26 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

החלטה

על מנת לאפשר לב"כ הנאשם להגיש ערעור על רכיב המאסר, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 9/11/17, בשעה: 10:00.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 12/11/17, עד לשעה: 10:00, בבית סוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

אם לאחר עיון נוסף, יחליט ב"כ הנאשם שלא לערער על רכיב המאסר, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

הערבויות בתיק זה תיוותרנה על כנן על מנת להבטיח את התייצבותו של הנאשם לריצוי המאסר.

מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ.

**ניתנה והודעה היום ו' תשרי תשע"ח,
במעמד הנוכחים. 26/09/2017**

עמוד 7

ד"ר נגה שמואלי מאייר, שופטת
סגנית נשיאה